

se pritakne. Iskala je že dolgo Jelarja, in ko ga je zagledala, ni vedela, kaj mu je hotela.

„Oče, ali je tudi vam hudo?“ Prijela ga je za roko, Jelar pa jo je stisnil na vso moč za prste, da je dekle zakričalo.

„Ne bodi neumna, kaj bi to! Danes France, jutri pa Tjade.“

Pri mrliču so ženske molile, bilo jih je kakih sedem, in ž njimi je bil kup otrok, ki so se radovedno in plašno ozirali na oder. Nazadnje je začela mlada, suha kmetica brati iz debelih bukev, ki so bile vezane v usnje in rdeče obrobljene ter so imele velike, mastne črke. Klečala je zraven svečnika in včasih potegnila črn robec, ki ji je silil na oči, nazaj na glavo.

„Priporočamo ti, o Gospod, dušo tvojega služabnika in te prosimo, o gospod Jezus Kristus, Zveličar sveta, da to dušo, za katero si prišel po svoji milosti na zemljo v trpljenje in smrt, vzameš v naročje svojih očakov.“

Brala je s tenkim glasom, se zaletavala in ponavljala besede; obrnila je list in nadaljevala še bolj jokavo:

„Vzemi, o Gospod, svojega služabnika v nebeško kraljestvo! Naj ga sprejme sveti arhangel Mihael, ki je zaslužil nositi vojvodstvo nebeške vojske, naj mu pridejo nasproti sveti angeli božji in ga odpeljejo v nebeško mesto Jeruzalem!“

Končala je in vsi v hiši so se prekrižali. Jelar je stal za durmi in med molitvijo mrmral sam zase. Kot bi ga zanesel veter, se je potem s strani pomaknil proti odru, in v zakajenem odsevu, ki mu je padal na obraz, sta sijali solzi na njegovih licih.

„Ali boš vso noč gledal?“ je vprašal. „Jaz grem tudi spat, France, kaj lepega naj se ti sanja . . .“

(Konec prihodnjič.)

Voščilo.

Dragi posrebri naj lica
jasna junijska rosica —
da bi zjutraj zasijala,
kot bi zvezda z neba pala.

Solnce žarko naj zasiže,
s krono zlato jo ovije —
zaljša sladko naj devico,
lilij jutranjih kraljico!

C. Golar.

